

Дідич О.Р.

Національний університет «Львівська політехніка»

Наумко М.М.

Національний університет «Львівська політехніка»

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ В УМОВАХ ПОВНОМАСШТАБНОГО ВТОРГНЕННЯ

У статті досліджено загальний стан державно-приватного партнерства у сфері національної безпеки України в умовах війни. З'ясовано, що механізми взаємодії держави та приватного сектору у сфері забезпечення національної безпеки законодавством України не врегульовані. Українське законодавство містить положення про державно-приватне партнерство, які потребують подальшого розвитку та конкретизації. Закон України «Про державно-приватне партнерство» прямо не передбачає його впровадження у сфері національної безпеки, не відповідає вимогам сьогодення та потребує внесення змін. Показано, що особливої уваги заслуговує питання перспектив державно-приватного партнерства в безпековому секторі України. Сучасні реалії вимагають розширення сфери дії державно-приватного партнерства в Україні та забезпечення на законодавчому рівні можливості використання такого механізму у секторі безпеки і оборони України. Виокремлено основні недоліки та прогалини в законодавстві, які негативно впливають на співпрацю приватних партнерів з державою. Показано приклади співпраці приватного та державного секторів в сучасних умовах. Яскравим прикладом використання державно-приватного партнерства у сфері національної безпеки України в умовах воєнного часу є діяльність волонтерських, благодійних та громадських організацій, які у надзвичайно складний період взяли на себе вирішення найбільш нагальних і болючих проблем держави. Ще одним прикладом такого співробітництва є приватні підприємства та організації, які з початку вторгнення без вагань перекваліфікувались та почали працювати на оборону країни. Встановлено, що державно-приватне партнерство у сфері національної безпеки в Україні базується на досвіді протидії російській агресії, є необхідним в сучасній безпековій ситуації, має перспективу розвитку, потребує удосконалення чинної та розроблення базової законодавчої бази, розробки конкретних інструментів партнерства та розбудови довіри між державою і приватним сектором.

Ключові слова: державно-приватне партнерство; приватний сектор, безпекова сфера, добровольчі формування територіальних громад; система національної безпеки.

Постановка проблеми. Актуальною проблемою упродовж останніх років стала партнерська співпраця між державним та приватним сектором в певних галузях суспільного життя, в тому числі й у секторі національної безпеки.

Згідно із Стратегією національної безпеки України «Безпека людини – безпека країни» 2020 року одним із пріоритетних національних інтересів України та забезпечення національної безпеки є розвиток державно-приватного партнерства [17]. В умовах сьогодення у воєнний час при повномасштабному вторгненні російської федерації на територію України стає зрозуміло, що у вирішенні завдань значну допомогу державі надають приватні партнери як із-за кордону, так і в межах кра-

їни. Разом з тим, з боку держави не створюються відповідні умови, прозорий та доступний для всіх механізм цього партнерства з метою забезпечення більш тісного співробітництва. З огляду на це тема статті є своєчасною та актуальною.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Праці багатьох вчених наголошують на ефективності та необхідності співпраці між державним та приватним сектором. Останніми роками в Україні спостерігається збільшення уваги науковців до проблем державно-приватного партнерства (далі - ДПП) у сфері національної безпеки України. Так, основні положення про ДПП у сфері національної безпеки України розглянуті в працях О. Маркеєва, Б. Розвадовського [2], В. Паливоди [9], В. Круглова

[7], В. Бойко [1], О. Єрменчука, М. Пальчика [4], Ю. Романюка [20] та інших.

Досліджуючи питання державно-приватного партнерства в секторі безпеки, вчені сфокусували увагу на порівнянні вітчизняного та зарубіжного досвіду з метою виявлення певних спільних та відмінних рис і тенденцій.

Виокремлення невіршених раніше частин загальної проблеми. Високо оцінюючи внесок науковців у зазначеній сфері, відзначимо недостатньо досліджену роль державно-приватного партнерства у сфері національної безпеки України. Зокрема, відсутні системні дослідження використання державно-приватного партнерства у сфері національної безпеки України в умовах воєнного часу. Особливої уваги заслугове питання з'ясування перспектив державно-приватного партнерства в безпековому секторі України. Сучасні реалії вимагають розширення сфери дії ДПП в Україні та забезпечення на законодавчому рівні можливості використання такого механізму у секторі безпеки і оборони України.

Мета дослідження полягає в обґрунтуванні доцільності вдосконалення чинної нормативно-правової бази з метою розширення сфери дії державно-приватного партнерства у сфері національної безпеки України для поліпшення гнучкості і надійності для забезпечення стійкості та своєчасності реагування держави на сучасні виклики і загрози.

Виклад основного матеріалу. Державно-приватне партнерство зазнало значного розвитку у найскладніший час для нашої держави. В мирний час ДПП результативно застосовувалось у декількох сферах, таких як: сфера надання адміністративних послуг, економічній, медичній, комунальній сферах тощо. Разом з тим, широкого використання ДПП у сфері національної безпеки України в умовах воєнного часу не спостерігалось.

Яскравим прикладом використання державно-приватного партнерства у сфері національної безпеки України в умовах воєнного часу є діяльність волонтерських, благодійних та громадських організацій, які у надзвичайно складний період взяли на себе вирішення найбільш нагальних і болючих проблем держави. Хоча своє справжнє визнання та необхідність ці організації здобули на початку 2014 року, дієвих механізмів їх взаємодії з владними структурами не було.

Згодом, значна роль та високий авторитет волонтерських, благодійних та громадських організацій підштовхнули владу до співпраці і восени

2014 року почалось їх тісне співробітництво, насамперед із Міноборони, що відобразилось у багатьох змінах до законів України та інших нормативно-правових актів, а саме таких як закони України: «Про волонтерську діяльність» [11], «Про громадські об'єднання» [12], «Про благодійну діяльність та благодійні організації» [10], «Про основи національного спротиву» [15]. Цими нормативно-правовими актами держава сприяє діяльності створення та функціонування цих організацій та делегує їм свої певні права та обов'язки.

Наступним прикладом такого співробітництва є приватні підприємства та організації, які з початку вторгнення без вагань перекваліфікувались та почали працювати на оборону країни. При введенні в дію воєнного стану у нашій державі з'явився чіткий механізм співпраці держави та приватного бізнесу, що регламентує закон України «Про правовий режим воєнного стану» [16]. Можна припустити, що розвитку співпраці держави та приватного бізнесу сприяла війна, так як реального механізму, що регулює ці відносини у мирний час не було. Закон України «Про державно-приватне партнерство» [13], лише визначає організаційно-правові засади взаємодії державних партнерів з приватними партнерами та основні принципи ДПП на договірній основі і стосується лише правовідносин партнерства у сфері об'єктів нерухомості, інфраструктури (концесій) тощо. Але він не розкриває порядку практичного застосування співпраці держави та приватного бізнесу у статусі повноправних партнерів.

З початку повномасштабної війни українські компанії активно допомагають – як значними фінансовими внесками, так і іншими ресурсами. ІТ-компанії зберігають оплату для працівників, які пішли на фронт. Бізнеси перерахували мільйони гривень на потреби армії. Банки виплатили податки на місяці наперед. Креативні організації й театри приймають переселенців, ресторани готують їжу для територіальної оборони, бренди одягу перекваліфікувались на пошиття одягу, бронежилетів і взуття для захисників. Звичайно, при наявності державних замовлень та відповідних умов співпраці, більшість приватних підприємців могли би працювати на внутрішній ринок та на державу, виконуючи державні замовлення і в мирний час. Нажаль таких умов співпраці до війни не було створено, тому більшість виробників орієнтувались на експорт. Також важливу роль відіграла корупційна складова, не прозорі тендери, конкурси, що в свою чергу дестабілізувало

економіку держави та не давало певних гарантій зі сторони держави для приватного бізнесу.

До війни поставало питання, яким чином ДПП може вплинути на забезпечення національної безпеки, але зараз це очевидно, що державно-приватне партнерство займає важливу роль у забезпеченні національної безпеки країни. Держава основною цінністю визначає безпеку людини, захист її прав та свобод та реалізує принципи безпеки у політичній, соціальній, економічній, екологічній, інформаційній та інших сферах. ДПП все частіше розглядають як механізм вирішення багатьох проблем, пов'язаних з управлінням безпекою. Можливості механізмів ДПП дають надію на створення чітких правил та моделей співпраці державного та приватного сектору у сфері безпеки. Державно-приватні партнерства служать способом організації, який може поліпшити гнучкість і надійність та своєчасність реагування держави на сучасні виклики і загрози, включаючи більш широке коло громадських і приватних суб'єктів.

Як уже зазначалося вище, згідно Стратегії національної безпеки України «Безпека людини – безпека країни» 2020 р., одним із пріоритетних національних інтересів України та забезпечення національної безпеки є ДПП. І хоча у даному документі йде мова виключно про організації, установи державної форми власності, Стратегія визначає забезпечення потреб Збройних Сил України, інших складових сектору безпеки і оборони України в озброєнні та військовій техніці шляхом реалізації потенціалу державно-приватного партнерства [17].

Одним із прикладів узаконення такої співпраці є створення добровольчих формувань територіальних громад (далі – ДФТГ), відповідно до закону України «Про основи національного спротиву» [15], які так і не стали державними, але разом з тим на них покладаються завдання рівнозначні завданням військовослужбовців Збройних Сил України. Варто зазначити, що в законі України «Про основи національного спротиву», що стосується членів добровольчих формувань територіальних громад, не в повній мірі викладені питання щодо усіх видів забезпечення, обчислення страхового стажу, збереження місця роботи та ін.

Відповідно до закону України «Про основи національного спротиву» [15] на членівДФТГ під час їх участі у заходах підготовки добровольчих формувань територіальних громад, а також виконання ними завдань територіальної оборони поширюються гарантії соціального і правового захисту,

передбачені Законом України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» [18]. На членівДФТГ, які беруть участь у заходах, необхідних для забезпечення оборони України, захисту безпеки населення та інтересів держави у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, поширюються гарантії соціального захисту, передбачені Законом України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» [19]. Члени добровольчих формувань територіальних громад під час виконання завдань територіальної оборони також повинні мати грошове забезпечення. В статті 5 «Положення про добровольчі формування територіальних громад» № 1449 від 29 грудня 2021р. визначено, що забезпечення матеріально-технічними засобами та фінансування діяльності добровольчих формувань здійснюється за рахунок і в межах коштів Державного бюджету України, місцевих бюджетів, а також інших джерел, не заборонених законодавством [8]. В свою чергу, матеріально-технічне забезпечення включає в себе технічне забезпечення та тилове забезпечення, тому необхідно внести зміни до Закону України «Про основи національного спротиву» [15], де конкретно визначити обов'язки щодо матеріально-технічного забезпечення членів добровольчих формувань територіальних громад.

Потребує врахування також виконання обов'язків членами добровольчих формувань територіальних громад в зоні бойових дій. Оскільки, з 12 червня 2022 року набрала чинності норма, згідно з якою на лінії зіткнення з ворогом можна відправляти не тільки територіальну оборону Збройних Сил України, а й добровольчі формування територіальних громад. Постає питання здійснення матеріально-технічного забезпечення таких підрозділів в зоні бойових дій, адже завдання та навантаження рівноцінне з військовослужбовцями Збройних Сил України.

У більшостіДФТГ, яких налічується понад 800, недостатнє забезпечення формою, аптечками, бронежилетами та іншими засобами захисту. Абсолютна більшість членівДФТГ, це патріотично налаштовані люди, які не мають досвіду бойових дій, не знають та не вмють користуватись зброєю, це люди різних професій, з якими згідно нормативно-правових актів не передбачена підготовка. Коли такі люди потрапляють у зону бойових дій, під обстріли або авіаційні удари, то в них може початись паніка, неадекватна реакція в результаті поранення або смерті. На даний момент така підготовка також не передбачена та не проводиться.

В таких умовах відправляти людей на передову вкрай не правильно та не раціонально.

Також потребує врегулювання на законодавчому рівні питання збереження за членом добровольчого формування територіальної громади його місця роботи (посади) і середнього заробітку та зарахування часу перебування у добровольчому формуванні територіальної громади до загального стажу роботи.

Такі недоопрацювання та прогалини в законодавстві призводять до масового роззброєння та розформування ДФТГ, які могли б значно підсилити Збройні Сили України та в рази підвищити їх бойову готовність.

У багатьох країнах світу застосування ДПП у забезпеченні національної безпеки є поширеною практикою. Держава делегує свої повноваження приватним організаціям у багатьох сферах своєї діяльності, таким чином забезпечуючи виконання своїх зобов'язань у сфері національної безпеки та оборони. Зрозуміло, що держава в багатьох сферах своєї діяльності є незалежною та здатна забезпечити виконання покладених на неї завдань та в наш час розвитку технологій багато приватних організацій, підприємств та установ не те що, можуть конкурувати з державою, але випереджають її. Питання полягає в тому, чи варто державі конкурувати з ними, чи можливо із застосуванням ДПП зробити їх своїми партнерами та зосередитись на більш стратегічних напрямках державної діяльності.

Зокрема, в галузях ІТ технологій, кібербезпеки, озброєнні приватні структури на крок попереду від держави. Однією із переваг, яку отримує держава від такої співпраці – це можливість вчасно відреагувати на ті чи інші загрози. Крім того, приватні партнери швидше виконують завдання ніж держава з усією своєю бюрократичною тяганиною. Законодавство, що регулює ДПП не дає можливості залучити приватний капітал. Це суттєво стримує виробничі потужності та обмежує потенціал нових технічних розробок. Після початку військового конфлікту виникла необхідність забезпечення армії новими зразками озброєння та військової техніки. Особливо гострою проблема була через нестачу сучасних інтелектуальних комп'ютерних систем. Перебудувати роботу на великому державному підприємстві, щоб замінити потребу, не просто. Зате приватні компанії досить швидко адаптуються до потреб ринку. Під тиском зовнішньої військової агресії український ринок озброєння та військової техніки трансформується.

Приватні компанії активно збільшують свою частку на ринку. Беззаперечним лідером за виручкою у 2020 році серед приватних компаній оборонно-промислового комплексу є акціонерне товариство «Мотор Січ» – 11,4 млрд грн. Слідом за ним – приватне акціонерне товариство «Завод Кузня на Рибальському» з майже мільярдною виручкою. На третьому місці приватне акціонерне товариство «Фед», 873 млн грн. П'ятірку лідерів замикають приватне акціонерне товариство «Науково-виробниче об'єднання «Практика», з виручкою у 534 млн. грн. та товариство з обмеженою відповідальністю «Укроп» – 355 млн. грн.. Експортером №1 у 2020-му році стало приватне акціонерне товариство «Мотор Січ» – 3,1–3,7 млрд грн. [5].

Хоча і є багато громадських та благодійних організацій, які успішно допомагають армії у сьогоднішніх умовах, проте, державою не створено умов для їх існування, жодної спрощеної процедури. Держава включається лише тоді, коли приватні виробники виготовили свій продукт, за свій кошт розповсюдили, а армія, випробувавши та застосувавши, просить цей продукт. Насправді механізм не ефективний та досить ризикований для приватних виробників, що намагаються довести свою спроможність.

Зараз для модернізації системи національної безпеки України необхідно застосовувати концепцію національної стійкості. Це потребує, зокрема, налагодження ефективної взаємодії між усіма державними і недержавними суб'єктами безпекової сфери, а також певного перерозподілу відповідальності в цій сфері: недержавні суб'єкти, місцеві громади, громадські об'єднання, громадяни беруть на себе певні функції у безпековій сфері, а держава створює для цього сприятливі умови й посилює координацію й контроль [21].

Закон України «Про національну безпеку України» [14] визначає можливі взаємодії між державними та приватними партнерами для забезпечення національної безпеки. Тому реалізація Стратегії національної безпеки (ст. 26), Стратегії розвитку оборонно-промислового комплексу (ст. 30) та Стратегії кібербезпеки (ст. 31) здійснюватиметься за допомогою механізмів державно-приватного партнерства.

Водночас механізми взаємодії держави та приватного сектору у сфері забезпечення національної безпеки законодавством України не врегульовані.

Зокрема, чинний Закон України «Про державно-приватне партнерство» [13] стосується

лише правовідносин партнерства у сфері об'єктів нерухомості, інфраструктури (концесій) тощо. Але він не працює на розвиток української економіки внаслідок пасивності держслужбовців [6].

Таким чином, українське законодавство містить положення про державно-приватне партнерство, які потребують подальшого розвитку та конкретизації. Закон України «Про державно-приватне партнерство» прямо не передбачає його впровадження у сфері національної безпеки, не відповідає вимогам сьогодення та потребує внесення змін.

Державно-приватне партнерство у сфері національної безпеки в Україні базується на досвіді протидії російській агресії, є необхідним в сучасній безпековій ситуації, має перспективу розвитку, потребує удосконалення законодавчої бази та розробки конкретних інструментів партнерства.

Водночас відсутність основних законів, пострадянська правова культура та відсутність досвіду, перешкоджають реалізації цих намірів. Прагматичний підхід до ДПП має визнавати приватних учасників партнерами, а не підлеглими, об'єктами недовіри чи утиску.

Приватний сектор має багато переваг для успішного вирішення таких завдань, як боротьба з тероризмом, боротьба з кіберзлочинністю, захист критичної інфраструктури, ліквідація наслідків надзвичайних ситуацій, техногенних і екологічних катастроф. Це насамперед можливість вільного залучення коштів і ресурсів, більш ефективне управління, оперативність, технічний та професійний потенціал. Держава може делегувати відповідні повноваження приватним партнерам [3].

Висновки. Отже, впровадження механізму державно-приватного партнерства потребує розв'язання багатьох проблем – від розроблення базової та вдо-

сконалення чинної законодавчої бази до розбудови довіри між державою і приватним сектором.

Зокрема, для розвитку ДПП у сфері національної безпеки та оборони необхідно:

1) вважати ДПП механізмом прямого народо-владдя в умовах воєнного стану, адже відповідно до ст. 27 Конституції України «кожен має право захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань»;

2) внести зміни до Закону України «Про національну безпеку України», якими чітко передбачити суб'єктність приватного сектору безпеки у системі забезпечення національної безпеки України та імплементувати ці положення Закону у Стратегію національної безпеки України;

3) доповнити Закон України «Про державно-приватне партнерство» окремим розділом «Державно-приватне партнерство у сфері національної безпеки»;

4) внести зміни до Закону України «Про основи національного спротиву», де конкретно визначити обов'язки щодо матеріально-технічного забезпечення членів добровольчих формувань територіальних громад;

5) на підставі оновленого законодавства у сфері ДПП та проведення огляду недержавних структур безпеки розробити Стратегію розвитку державно-приватного партнерства у забезпеченні національної безпеки, в якій, зокрема, передбачити розвиток приватного сектору національної безпеки України.

Перспективи подальших досліджень полягають у вивченні міжнародного досвіду функціонування ДПП у сфері національної безпеки та можливостей його застосування за чітким, прозорим та доступним для всіх механізмом.

Список літератури:

1. Бойко В. О. Європейський досвід державно-приватного партнерства: підходи до формування та нормативно-правові засади. Стратегічні пріоритети. 2019. № 1(49). С. 28–36.
2. Держава та приватний сектор на захисті національної безпеки: від взаємодії до партнерства : аналіз. доп. / [О. Д. Маркєєва, Б. Л. Розвадовський]. Київ : НІСД, 2021. 72 с.
3. Дзяна Г.О., Дідич О.Р. Державно-приватне партнерство як механізм розвитку сектору безпеки й оборони України у воєнний та пост воєнний періоди. Розвиток публічного управління в контексті європейської інтеграції України: матер. наук.-практ. конф. (28 квітня 2023 р., м. Львів) – Львів: НУ «Львівська політехніка», 2023. – С. 27–30.
4. Єрменчук О. П., Пальчик М. Л. Проблемні аспекти правового регулювання державно-приватного партнерства у сфері захисту критичної інфраструктури. URL: http://academy.ssu.gov.ua/ua/page/page_1581342397.htm
5. Зброя та військова техніка: які вітчизняні компанії в ТОПі за виручкою та часткою експорту в 2020-му році. URL: <https://youcontrol.com.ua/data-research/zbroya-ta-viyskova-tekhnika/>
6. Козлов С. Державі потрібен приватний партнер. Чи розуміє це держава? / ZN, UA. 2021. 30 лип. URL: <https://zn.ua/ukr/macrolevel/derzhavi-potriben-privatnijpartner-chi-rozumije-tse-derzhava.html>
7. Круглов В. В. Роль державно-приватного партнерства у сфері безпеки. Інвестиції: практика та досвід. 2018. № 12. С. 107–110.

8. Положення про добровільні формування територіальних громад: затверджено Постановою Кабінету Міністрів України від 29 грудня 2021 р. № 1449. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1449-2021-p#Text>
9. Приватні розвідувальні компанії: іноземний досвід залучення приватного сектору до виконання завдань розвідки : аналіт. доп. / В.О. Паливода. – Київ : НІСД, 2022. – 20 с.
10. Про благодійну діяльність та благодійні організації: Закон України від 11.12.2022 № 5073-VI, *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2013, № 25, ст. 252, URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5073-17#Text>
11. Про волонтерську діяльність: Закон України від 31.03.2023. № 3236-VI. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2011, № 42, ст. 435, URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3236-17#Text>
12. Про громадські об'єднання: Закон України від 31.03.2023 № 4572-VI. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2013, № 1, ст. 1, URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17#Text>
13. Про державно-приватне партнерство: Закон України від 01.07.2010 р. № 2404-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17#n44>.
14. Про Національну безпеку України : Закон України від 21 червня 2018 р. №2469-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 31. Ст. 241.
15. Про основи національного спротиву: Закон України від 31.03.2023 № 1702-IX, *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2021, № 41, ст.339, URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1702-20#Text>
16. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 31.03.2023 № 389-VIII, *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2015, № 28, ст. 250, URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19#Text>
17. Про рішення Ради національної безпеки України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 14.09.2020 № 392/2020. *Офіційний вісник України*. 2020. № 75. Ст. 2377.
18. Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей: Закон України від 23.12.2022 № 2011-XII, *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 1992, № 15, ст. 190, URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2011-12#Text>
19. Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту: Закон України від 05.02.2023 № 3551-XII, *Відомості Верховної Ради України*, 1993, №45, ст.425, URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3551-12#Text>
20. Романюк Ю.П., Паливода В.О. Роль недержавних інституцій у зміцненні сектору безпеки і оборони держави. Стратегічна панорама. 2020. № 1–2. С. 21–28.
21. Шляхи модернізації системи забезпечення національної безпеки у контексті розбудови національної стійкості : аналіт. зап. / Національний інститут стратегічних досліджень. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/nacionalna-bezpeka/shlyakhi-modernizacii-sistemi-zabezpechennya-nacionalnoi-bezpeki-u>

Didych O.R., Naumko M.M. PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP IN ENSURING NATIONAL SECURITY IN A FULL-SCALE INVASION

The article examines the general public-private partnership in the field of national security of Ukraine in wartime conditions. It was clarified that the mechanisms of interaction between the state and the private sector in the sphere of ensuring national security are not regulated by the legislation of Ukraine. Ukrainian legislation contains provisions on public-private partnership which require further development and specification. The Law of Ukraine “On Public-Private Partnership” does not directly provide for its implementation in the field of national security, does not correspondent today’s requirements and needs to be amended. It is shown that the public-private partnership prospects issue in the security sector of Ukraine deserves special attention. Modern realities require expanding the scope of public-private partnership in Ukraine and ensuring at the legislative level the possibility of using such a mechanism in the security and defense sector of Ukraine. The main shortcomings and gaps in the legislation are highlighted, which negatively affect the cooperation of private partners with the state. Examples of cooperation between the private and public sectors in modern conditions are shown. A vivid example of public-private partnership use in the field of national security of Ukraine in wartime conditions is the activity of volunteer, charitable and public organizations, which in an extremely difficult period took upon themselves the solution of the most urgent and painful problems of the state. Another example of such cooperation is private enterprises and organizations that, since the beginning of the invasion, without hesitation retrained and started working for the defense of the country. It has been established that the public-private partnership in the field of national security in Ukraine is based on the experience of countering Russian aggression, is necessary in the modern security situation, has a development perspective, requires an improvement of the current and development of the basic legal framework, development of specific partnership tools and trust creation between the state and private sector.

Key words: public-private partnership; private sector; security sphere; voluntary formation of territorial communities; national security system.